

Arrest

nr. 248 455 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21 bus 20
3600 Genk

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 2 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 27 maart 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 31 augustus 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 19 september 2016 door de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag beslist hij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 27 maart 2019 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker vraagt in uiterst dringende noodzakelijk de schorsing en de nietigverklaring van deze beslissing. Bij arrest van 4 april 2019 met nummer 219 490 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij arrest van 11 juni 2019 met nummer 222 456 stelt de Raad vervolgens de afstand van het geding vast.

1.3. Eveneens op 27 maart 2019 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde minister de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer:

Naam: [K.]

Voornaam: [P.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Ghana

ALIAS: [P.,K.], geboren op [...], onderdaan van Ghana

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27.03.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten, wordt hij gerepatrieerd en wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;*

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 13.10.2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene werd van 20.02.2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij alsnog kan veroordeeld worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd van 20.02.2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij alsnog kan

veroordeeld worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, *Wolf*, 221/81, *Jurispr.* blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest *Aoulmi tegen Frankrijk* van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, *Jurispr.* blz. I-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, reeds aangehaald, punt 67).

Betrokkene verklaart in zijn hoorplicht van 04.03.2019 geen familie in België te hebben. Hij zou een kind in Ghana hebben. Hij verklaart wel een duurzame relatie in België te hebben. Zijn Belgische partner zou eveneens zwanger zijn. Hij heeft een verklaring wettelijke samenwoning met haar ingevuld. Niettemin, wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene.

Hij verklaart in zijn hoorplicht ook te lijden aan medische problemen (diabetes). Dit verhindert een eventuele terugkeer naar Ghana echter niet, aangezien de nodige medicatie eveneens ginds beschikbaar is. Hij diende op 31.08.2016 een aanvraag artikel 9ter (aanvraag om medische redenen) in. Dit verzoek werd op 09.09.2016 onontvankelijk verklaard, met een bijlage 13 tot gevolg. De betrokkene heeft nooit een aanvraag tot internationale bescherming in België ingediend. Hij zegt een asielaanvraag in een ander Europees land te hebben ingediend en dat deze asielaanvraag negatief werd afgesloten. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 6.2 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“Verzoeker werd in het bezit gesteld van een inreisverbod voor een periode van drie jaren.

De beslissing wordt als volgt gemotiveerd door de Dienst Vreemdelingenzaken: [...]

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, alsook dat "betrokkene niet getwijfeld heeftom de openbare orde te schaden" en dit terwijl verzoeker niet eens veroordeeld werd.

Het gaat hier dan ook om een ernstige schending van artikel 6.2 EVRM, artikel 74/11 Vreemdelingenwet, iuncto de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Daarnaast dient benadrukt te worden dat verzoekers Belgische partner momenteel hoogzwanger is (de vermoedelijke bevallingsdatum is 6 april 2019). Door de bestreden beslissing houdt dit in dat er gedurende een lange periode (minstens 3 jaren) geen (of minstens een zeer moeilijk) contact kan plaatshebben tussen verzoeker, zijn partner en hun gezamenlijk kind. Dit maakt dan ook een schending uit van artikel 8 EVRM.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite worden weergegeven op basis waarvan deze is genomen. Verzoeker wordt zo een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De duur van het inreisverbod wordt vervolgens bepaald op drie jaar. In dit verband wordt gemotiveerd dat verzoeker niet heeft getwijfeld om illegaal in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Wat de redenen van openbare orde betreft, kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat verzoeker van 20 februari 2019 tot het nemen van de beslissing onder aanhoudingsmandaat stond wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoering. Verweerder wijst op de maatschappelijke impact van deze feiten om te stellen dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Hij wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel zijn gerechtigd om doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan en dat het dealen van drugs kan worden beschouwd als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen. Nog stelt hij dat het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds heeft uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “*ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid*” valt. Verweerder motiveert nog dat verzoeker in een formulier tot horen heeft aangegeven dat hij nog een kind heeft in Ghana. Verder gaf verzoeker aan in België een duurzame relatie te hebben met een Belgische vrouw met wie hij wettelijk wil samenwonen en die op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zwanger was. Verweerder motiveert dat zowel verzoeker als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op verzoekers illegale verblijfs-situatie in dit land, en dat de relatie altijd kan worden verdergezet in verzoekers land van herkomst. In zoverre verzoeker in het kader van het horen nog aangaf gezondheidsproblemen te hebben, met name

diabetes, stelt verweerder dat dit een terugkeer naar land van herkomst niet in de weg staat en dit nu de nodige medicatie beschikbaar is in dit land. Er wordt verwezen naar de afgewezen verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Gelet op al deze elementen en het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde, oordeelt verweerder dat een inreisverbod voor drie jaar proportioneel en gerechtvaardigd is.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een duurtijd van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Hij maakt niet concreet aannemelijk dat de voorziene (formele) motivering niet afdoende zou zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden in eerste instantie onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1 onder meer als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”.

2.5. De Raad benadrukt dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling geen termijn voor vrijwillig vertrek heeft gekregen (*“gaat gepaard”*).

In casu betwist verzoeker niet dat hem in de verwijderingsmaatregel waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillige terugkeer werd toegestaan. Hij betwist met zijn uiteenzetting van het middel niet dat er grond was om hem een inreisverbod op te leggen.

2.6. In zoverre artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet verder oplegt om de duur van het inreisverbod te bepalen rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval, wordt herhaald dat op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de redenen heeft geduid die volgens hem maken dat het proportioneel en gerechtvaardigd is om de duur van het inreisverbod voor verzoeker op drie jaar te bepalen. Hierbij is hij concreet ingegaan op de specifieke omstandigheden van het voorliggende geval, in het bijzonder de redenen van openbare orde die in hoofde van verzoeker spelen, zijn gezinssituatie en zijn gezondheidsproblemen.

2.7. Verzoeker geeft aan dat, nu hij (nog) niet strafrechtelijk is veroordeeld, de redenen van openbare orde hem niet kunnen worden tegengeworpen.

In zoverre verzoeker op deze grond een schending ziet van artikel 6.2 van het EVRM, wordt opgemerkt dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409). Er blijkt dan ook niet dat verzoeker in de huidige procedure de schending van deze verdragsbepaling dienstig in rechte kan aanvoeren.

Verder merkt de Raad op dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld niet belet dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker van 20 februari 2019 tot het nemen van deze beslissing onder aanhoudingsmandaat stond wegens ernstige aanwijzingen van schuld voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoorming. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, waarvoor wordt verwezen naar rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie, is verweerder van oordeel dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Uit het bevel tot aanhouding zoals dit voorhanden is in het administratief dossier blijkt dat verzoeker bekende dat hij drugs dealde. Verzoeker toont in de voorliggende omstandigheden, waarin overigens geen gebruik is gemaakt van de mogelijkheid om een inreisverbod voor meer dan vijf jaar wegens ernstige redenen van openbare orde op te leggen, geenszins het onwettig, incorrect, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van de motieven in de bestreden beslissing aan.

2.8. Verzoeker beroept zich verder op zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals beschermd in artikel 8 van het EVRM. Hij wijst erop dat zijn Belgische partner hoogzwanger is en dat de bestreden beslissing ervoor zorgt dat zij gedurende minstens drie jaar hun gezinsleven niet samen kunnen uitoefenen. Hij stelt dat hij geen of zeer moeilijk contact zal kunnen houden met zijn partner en hun gezamenlijk kind.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bestreden beslissing volgt dat verweerder verzoekers gezinsleven niet in vraag stelt en dit uitdrukkelijk in rekening heeft gebracht. Immers kan hierin worden gelezen: *“Niettemin, wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene.”* Verder hield verweerder er nog rekening mee dat verzoeker ook nog een kind heeft in Ghana.

Verzoeker is nooit toegelaten of gemachtigd tot een verblijf. Zijn situatie is een situatie van eerste toelating tot verblijf en in dit geval komt artikel 8, tweede lid van het EVRM er niet aan te pas.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat zijn belangen door de bestreden beslissing op een disproportionele wijze ondergeschikt zijn gemaakt aan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en de handhaving van de openbare orde.

Zoals verweerder correct aangeeft, en verzoeker ook niet betwist, dienden hij en zijn partner er zich steeds van bewust te zijn geweest dat, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker, het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Verzoeker heeft nooit een legaal verblijf gekend in dit land. In een dergelijke situatie, kan enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoeker blijkt in gebreke de vereiste uitzonderlijke omstandigheden in zijn geval aannemelijk te maken.

Verzoeker weerlegt de motieven in de bestreden beslissing niet dat er in zijn hoofdte redenen van openbare orde spelen en hij door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Op de motieven hieromtrent werd reeds ingegaan.

Verweerder heeft verder duidelijk aangegeven dat hij geen concrete hinderpalen ziet voor verzoeker, zijn partner en het kind om het gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst van verzoeker, waar trouwens ook nog een ander kind van hem verblijft. Verzoeker geeft weliswaar aan dat de bestreden beslissing ervoor zorgt dat gedurende minstens drie jaar het gezinsleven niet samen zal kunnen worden uitgeoefend, maar op geen enkele wijze licht hij dan concreet toe welke hinderpalen maken dat het gezinsleven niet op een normale en effectieve wijze kan worden verdergezet in zijn land van herkomst (EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur v. Verenigd Koninkrijk, par. 60). Er wordt niet aangetoond dat van de partner niet in redelijkheid kan worden verwacht dat zij na de bevalling samen met haar kind verzoeker volgt naar diens land van herkomst. Met een louter algemene bewering weerlegt verzoeker de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet. Verzoeker blijft volledig in gebreke om aan de hand van concrete bewijselementen aan te tonen dat het onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk zou zijn voor de gezinsleden om de komende drie jaar contacten met elkaar te onderhouden, al is het maar omdat nergens uit blijkt dat zijn gezinsleden hem niet kunnen volgen naar zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft trouwens ook steeds de mogelijkheid om vanuit zijn land van herkomst een aanvraag in te dienen tot opschorting of opheffing van het inreisverbod, indien er zich alsnog gewichtige elementen zouden voordoen die maken dat hij binnen een kortere tijdspanne en gelet op zijn gezinsbelangen naar België zou moeten kunnen terugkeren.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven of van artikel 8 van het EVRM niet aan.

2.9. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar enig relevant gegeven ten onrechte niet in rekening heeft gebracht. Hij toont ook niet aan dat deze beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke motieven dan wel op een onzorgvuldige of onwettige wijze tot stand is gekomen. Rekening houdend met de voorgaande bespreking toont verzoeker een disproportionaliteit tussen zijn persoonlijke en gezinsbelangen en de belangen van de Belgische staat evenmin aan.

2.10. Een schending van de artikelen 6 en 8 van het EVRM, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.11. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS